

det Barn, som har en rig Fader, som har kunnet betale en Gang for alle til Moderen, faar ingen Arv trods det, at der maaske var noget at arve der; medens det i de mange Tilfælde — og det er jo de fleste —, hvor det af Hensyn til at faa et Alimentsbidrag har været nødvendigt at faa konstateret, hvem der er Faderen, kan være, at Arveretten betyder saa overordentlig lidt, fordi der i de fleste af disse Tilfælde ikke er noget at arve. Jeg har derfor en Følelse af, at man i nogen Grad og maaske med Rette kunde mene, at naar man her har taget fat paa at søge at løse Spørgsmaalet om Arveret for de Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab, saa har man ikke taget fat i den rigtige Ende, om jeg saa maa sige; thi vi lade de Fædre slippe fri, med Hensyn til hvem det vilde have størst Betydning for Børnene, om de virkelig fik Ret til at arve dem. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at man — ogsaa i Henhold til de mange Udtalelser, der i saa Henseende ere fremkomne — tog det under alvorlig Overvejelse, om ikke det var muligt at faa det virkelig i alle Tilfælde slaaet fast, hvem Faderen til det udenfor Ægteskab avlede Barn er. Thi saa have vi, siger jeg, Grundlaget for at kunne komme til en tilfredsstillende Løsning ogsaa med Hensyn til Børnenes Arveret. Og jeg tror heller ikke, vi have det, inden vi have faaet slaaet fast, at Faderen til et udenfor Ægteskab avlet Barn ikke kan slippe for at faa sit Navn frem. Det var, som sagt, dette, jeg ogsaa havde Lyst til at henlede Opmærksomheden paa.

Da jeg har Ordet, vil jeg gøre endnu en Bemærkning, der er knyttet til Bestemmelsen i Lovforslagets § 1; det er en Bestemmelse, som ogsaa har været omtalt af de fleste, der have haft Ordet. Den gaar ud paa, at Underholdsbidraget skal fastsættes saadan, at det lader sig gøre at opdrage Barnet i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, dog ikke ud over almindelig gode Middelkaar. Jeg vil der gøre opmærksom paa, at det er ikke absolut nødvendigt, at Normen for Alimentsbidraget skal være Størrelsen af, hvad der maatte kræves for at give Barnet en Opdragelse, der er paa Højde med Moderens Livsforhold, dog ikke ud over almindelig gode Middelkaar. Der er jo nemlig ikke det mindste til Hinder for, at man kan paalægge Faderen til et uden for Ægteskabet avlet Barn betydelig mere til dets Bidrag og Underhold, end der maatte siges absolut at være nødvendigt til at give

Barnet en i Forhold til Moderens Livsforhold forsvarlig Opdragelse. Og jeg ved for Resten ikke, med hvilken Ret en Fader til et saadant Barn skal slippe billigere her end med Hensyn til Opdragelsen af sine ægtefødte Børn. Der er jo stor Forskel paa, hvad Folk koste paa at opdrage deres Børn; det staar i en meget væsentlig Grad i Forhold til, hvad enhver synes, at han har Raad til; det beror paa, hvad vore økonomiske Omstændigheder tilsige os, at vi kunne ofre paa vore Børn; en Fader kan maaske paa hvert af sine ægte Børn ofre over 300 Kr. om Aaret fra Barnets Fødsel til dets 18de Aar. Jeg vilde altsaa ikke have det mindste imod, at man sagde: Faderens Bidrag fastsættes altid uden Hensyn til hans økonomiske Omstændigheder uden Hensyn til, om det maatte være nødvendigt til at opdrage Barnet for; og at man saa vel at mærke satte det i Forbindelse med, hvad Dansk Kvinde-samfunds Udvalg meget har henstillet, at der i alle Fald blev beskikket Barnet en Værge, som altsaa kunde sørge for, at hvis der blev noget tilovers af Underholdsbidraget efter Afholdelsen af Udgifterne til Barnets Opdragelse, skulde det benyttes, saaledes at Barnet fik godt deraf, naar det havde fyldt 18 Aar. Lad os nemlig huske paa — og det fremgaar ogsaa af, hvad der er blevet sagt —, at det jo desværre er saadan for de fleste af de uden for Ægteskab fødte Børn, at naar de blive 18 Aar, ere de som Regel henviste til at skulle klare sig selv, og saa kunde der saa sandt nok være god Brug for et Tusind Kr. eller lidt mere eller mindre, hvad det nu maatte være; men det maatte da ogsaa i saa Henseende være en Betingelse, at der er en Værge, da man jo desværre ikke paa langt nær i alle Tilfælde kan gaa ud fra, at Moderen vil være tilstrækkelig paapasselig i Retning af at spare op. Og det var jo heller ikke Meningen, at Moderen skulde slippe for at betale noget, selv om ogsaa Faderens Bidrag var tilstrækkeligt; hun skulde ogsaa betale i Forhold til sin Eyne. Hvis der nu var en Værge, vilde det, som Faderen betalte mere end, hvad der lige behøvedes til Barnets Underhold, kunne blive frugtbargjort for Barnet, og det kunde være en ikke ubetydelig Fordel for vedkommende, hvad enten det saa anvendtes til Barnets Uddannelse eller til at hjælpe det ind i en Stilling. Dette Barn vilde altid kunne have Brug for disse Penge. Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa, at det ikke er nødvendigt, at Bidra-